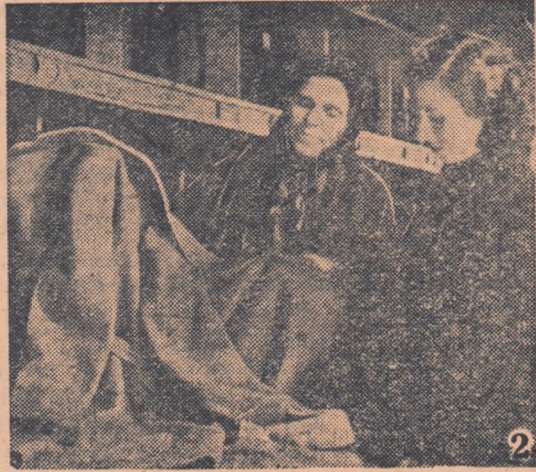

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 415 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 7 decem. 1955

După noua reducere de prețuri

Nu te supăra, tovarășă vânzătoare, dar așa-i nevastă-mea de felul ei. Arăgoasă foc. Dacă n-o las să ncerce aici toate culorile și măsurile cite sînt, apoi nu mai am trai cu ea.

— Și ce, nu-i așa?... Dacă nu-ți alegem eu alt palton, înțoi ca un călugăr în ăia pe care-l îmbrăcaseși tu. Tot eu...

— Iar te oțărăști, Florico!... Ti-am spus eu, tovarășă vânzătoare, că așa-i nevastă-mea: rea de gură, dar tare pricepută în ale gospodăriei. De asta, n-am a mă plînge...

Zîmbînd binevoitor, vânzătoarea Niculescu Maria, de la magazinul universal „București”, le făcu bonul de plată: „Vedeți? În loc de 460, plătiți acum numai 391 lei. Pofțiți la casă”.

Marin Șosa, din satul Botoroașa, raionul Videle (foto 1), plecă sfîtos din magazin cu soția lui Florica. Îmbrăcată „la mama focului” cum zice ea. Dar nici întovărășita Iordache Elena din Otopeni, regiunea București (foto 2), nu are gusturi mai rele și nu-i mai puțin pretențioasă. De vreo cîteva ori a dus-o pe fiică-sa Elisabeta în fața oglinzii, a privit-o și dintr-o parte și din alta, pînă s-a hotărît de i-a cumpărat haina cea mai „arătoasă”.

— Ce tot alegi atîta? Nu vezi că-i destul de bună și ieftină?

— Ieftină, ieftină... știu eu că-i ieftină. Dar cine a ieftinit-o? Noi cu toții. Noi făcurăm bucate mai multe, iar muncitorii ne umplură rafturile cu mărfuri din fabrici. Și uite că azi, hotărîrea guvernului nostru, prin reducerea de prețuri, cea de-a doua din acest an, ne înlesnește să ne facem mai ușor tot ce ne trebuie pentru iarnă. Nerăbdător, Petre Ioanișescu, țăran muncitor dintr-un sat de lângă Giurgiu, ceru tot atunci un costum de haine mai închise.

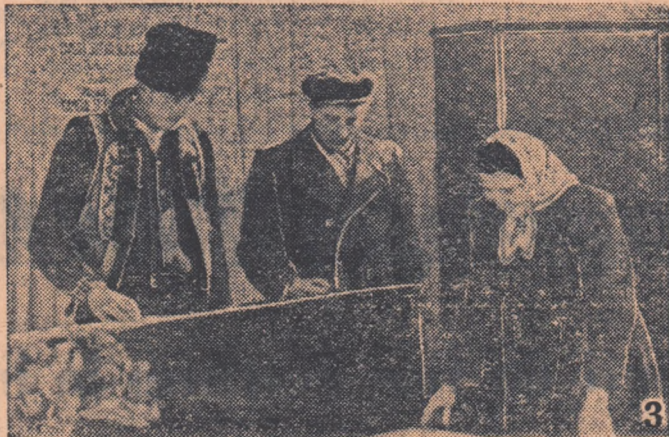
— Iar eu, vreau o culoare mai bătaoare la ochi, spuse un tînăr client, pe nume Buhutan Nicolae. Cînd am auzit de noua reducere de prețuri, nu m-a mai răbdat inima să mai aștept pînă oi ajunge acasă. Și casa mea e cam departe de aici, tocmai prin părțile Clujului.

Tot atît de departe ca și el, dar din celălalt colț al țării, din Rădăuți (foto 3) se află și tinerii soți Artenie și Aurelia Covali, care vizitează o expoziție de mobilă. Ochii lor se opresc mai cu seamă asupra unui pătuț pentru micuțul lor moștenitor. S-a ieftinit acum cu aproape 150 lei. Cînd s-or întoarce acasă o să-i cumpere unul din Suceava, fiindcă e mai aproape și apoi tot atîta o să-i coste. Ieșind din expoziție, se abătură prin piață oprindu-se lângă bătrînul Munteanu Ilie (foto 4) din Poiana Sibiului, raionul Sebeș, care sta în fața unui maldăr de lînă.

— Și cu cît zici c-o vinzi bădie?

— Păi mai lăsăi și eu vreo 10—15 lei la kilogram. Nu vezi matală că și straietele s-au ieftinit? Doar și ele din lînă-s făcute.

Dincolo de piața zgomotoasă, vezi grupuri-grupuri de oameni privind în marile vitrine dordora de mărfuri, ca niște porci încărcați de roade. Cîtă mîndrie, cîtă bucurie cîtești pe fețele acestor oameni simpli care prin munca

și strîngința lor au făcut posibilă noua reducere de prețuri, rod al politicii neabătute a partidului și guvernului nostru, politică închinată sporirii neîncetate a bunăstării materiale și culturale a poporului muncitor!

PETRE POPA

ARTIȘTI AMATORI PREMIAȚI

31 de echipe au înmănușiat pe cei mai buni artiști amatori din țară veniți la etapa finală a concursului. În afară de distincțiile acordate, echipele premiate au fost răsplătite cu acordeoane, aparate de radio și sume de bani între 2.500—6.000 lei.

Desenatorul nostru a prins cîteva din figurile artiștilor amatori care au făcut cinste caselor raionale de cultură, căminelor culturale, colțurilor roșii, trimiși să se întreacă în capitala țării.

Sus, de la stînga la dreapta: Silvia Mircea și Ion Frugiuiu (casa raională de cultură Focșani, premiul I), Bucura Văleanu (căminul cultural Orlat, regiunea Stalin, premiul II), Alexandru Matei (căminul cultural Frunzaru, regiunea București, premiul I), Kiss Elisabeta (căminul cultural Vlaha, regiunea Cluj, premiul I), Irina Mihal și Aurelia Chindriș (casa raională de cultură Sighet, premiul II).

Jos, de la stînga la dreapta: Ilie Staicu, Tanța Cepleanu, Aurel Dișoiu, Florică Dudău (de la căminul cultural Peretu, raionul Roșiorii de Vede, premiul I), Maria Leordeanu și Titu Călugheratu (casa raională de cultură Sighet, premiul II), Olah Agneta (căminul cultural Ciurmani, Regiunea Autonomă Maghiară, mențiune) și Mircea Ștefănuț (Cris).

Comunistii în frunte

Spre culmile meșteșugului

Băiatul a intrat în atelier, a dat de două ori cu pila, apoi a căscat și a căutat în jur sămînță de clevețeală. Peste puțin alții, lăsînd unelte, i s-au alăturat. Și ieri a fost la fel și mîine poate va fi tot așa. Se strîng în fiecare dimineață și omoară timpul. Dintr-un colț al atelierului un singur om îl urmărește cu stăruință. Mai ales pe Manea Aurică, tartorul de care am vorbit întîi.

— E rău băiatul și-i molipsește și pe alții. Spune asta cu amărăciune de parcă ar fi vorba de o parte bolnavă din trupul lui.

A doua zi Manea Aurică și alți șase lucrau la același banc cu meșterul Toma Nicolae. Meșterul se uita la piesa lui, dar vedea, nu se știe cum, tot ce fac ceilalți.

— Ce-ți lipsește Aurică de n-ai astîmpăr?

— Nu-mi lipsește nimic meștere, da' locul meu nu-i aici. Merg prost și ciștiș puțin...

Toate astea se întimplau acum un an. Azi, Manea Aurică e muncitor cu vază. Un altul din grupa aceea de tineri „veseli” — Matei Alexandru — îl întrecese adesea chiar pe meșter.

— Uite — spune Toma — mie nu-mi place cifrăraia, dar acum am căpătat patima cifrelor.

Și îmi arată un caiet. În el sînt trecute luner veniturile

lucrătorilor din grupa 19-a sindicală, pe care meșterul Toma Nicolae, responsabilul grupei, i-a luat în jurul lui să le ridice calificarea.

Citesc în dreptul lui Matei Alexandru: iunie 1954 — 484 lei; iulie — 625 lei; august — 885 lei; septembrie — 1.020 lei; octombrie — 1.167 lei. La toți de aici urcă biruitoare, undeva spre culmile meseriei, curba calificării și a ciștișului.

O scinteie a sărit acum un an din sufletul comunistului Toma Nicolae. Erau zile grele cînd atelierul nu îndeplinea planul la piese și uneori nici fabrica. „Să aducem pe codași la înălțimea celor din frunte”, — a fost semnalul comunistului Toma, responsabilul grupei a 19-a sindicale. Zăceau încătușate undeva în oameni atîtea energii, și inițiativa unui comunist le-a ivit la

TOMA NICOLAE

lumină... — Azi, în uzina noastră, nu mal este nici un codaș. Toți muncitorii noștri pășesc în primele rînduri ale luptei pentru plan, pentru produse mereu mai bune și mai ieftine, spune tovarășul Toma.

...La temelia noii reduceri de prețuri, o piatră a fost pusă și de bravii muncitori de la uzina „21 Decembrie”.

V. TOSO

RÎUL ÎNVINS

Plutașii doar pe-aici din cînd în cînd se inecau pe ape coborînd că Bistrița curgea nesupărată tîindu-și drum prin pajiști largi, prin piatră. Dar într-o zi pe-aceste văi uitate veni un om cu un ruksak în spate. Căta spre riu, apoi, semeț, el spuse: „Acele vremuri sînt demult apuse! De-ajuns puterea în zadar să-ți pierzi: tu-n slujba noastră trebuie să lucrezi!” „Tu cine-mi ești? — tună din pieptu-i rîul —

ca să-mi alungi de pe meleag pustiul?... Ce, tu nu știi că-n apele-mi, pirdalnic! se-neacă chiar plutașul cel mai jalnic, că munții chiar, cît sînt de munși, e jale de îndrăznesc cumoa să-mi stea în cale?... „Sînt comunist! — îi spuse omul rece, — zadarnic apele prin stînci și-or trece!...” „Nici nu bătuse iarna pe la uși cînd Bistrița — se-nvolbură-n cătuși. Acum, ea știe că nu mai e poveste: stăpîn naturii singur omul este!

I. SAFIR

Amintiri
DESPRE

Filimon Sîrbu

Nesteară va rămâne în inimile noastre — ale acelor care i-am fost tovarăși de luptă — amintirea figurii legendare a lui Filimon.

„Iată-l în căminul de ucenici din Constanța, împreună cu alte zeci de uteciști. Sîrbu era un elev mai răsărit. În cămin viața nu era ușoară: căldură puțină, masă mizeră, lipsa unui minimum de confort... Cu toate acestea Filimon Sîrbu încălzea cu entuziasmul său traiul aspru de aci. După o muncă grea de o zi întregă în atelierele Direcției Porturilor Maritime (D.P.M.) din portul Constanța, Filimon își continua munca în cămin. El mobiliza pe ucenici la lupta pentru obținerea revendicărilor lor: bocanci, haine, dreptul la recreere, etc. În felul acesta a reușit să fie în 1935-1936 inspiratorul unei greve a ucenicilor din atelierele D.P.M.-ului și ale Șantierului Naval. Greva s-a sfârșit prin câștigarea drepturilor revendicate de ucenici.

„Intr-o seară de toamnă, cu ceață, la Constanța. Era de vremea războiului duș de eroicul popor spaniol împotriva forțelor fasciste în frunte cu călăul Franco. Organizasem o întrunire în Vilele Vechi — cartier muncitoresc din orașul Constanța. Trebuia să lămurim tinerilor muncitori, funcționari, etc. din cartier, caracterul eroic și patriotic al luptei duș de poporul spaniol. Între cei care au luat cuvîntul la această întrunire a fost și Filimon Sîrbu. Calmul, justetea expunerii și căldura cu care a vorbit el a cuprins din primul moment tineretul aflat în sală. „Spania — spunea el — nu este aceea pe care ne-o prezintă clasele conducătoare, adică Spania inchișiției și a cardinalilor, Spania moșierilor și a toreadorilor, ci Spania poporului exploatat și împilat, eroica Spanie care singurează pentru libertatea și independența sa“

Anii 1937, 1938... Garda de fier începuse să-i amăgească pe unii tineri dezorientați. Flagelul fascist își întindea pecinginea asupra tineretului...

Partidul Comunist Român, prin organizația sa revoluționară de tineret — Uniunea Tineretului Comunist — a inițiat desfășurarea unei lupte munci de demascare a gărzii de fier. Trebuia arătat tineretului din cartiere și sate că interesele pe care le sluiea garda de fier erau interesele boierilor, bancherilor și ale marilor industriști.

În această vastă muncă patriotică un rol important îi revenea lui Filimon Sîrbu. În acele zile vocea înflăcărată a lui Filimon putea fi auzită pînă și în cele mai îndepărtate sate ale fostului județ Constanța. „Ce poate avea comun tineretul patriei noastre — se adresa Filimon Sîrbu zecilor de tineri muncitori sau țărani — cu generalul Cantacuzino Grănicerul — unul din conducătorii gărzii de fier — descendent din familia marilor boieri cu 99 moșii? Fără discuție că nimic... Pecineaga, Rasova, Cobadin, Basarabi, etc., sînt cîteva din satele străbătute în acele zile de uteciști. Și nu rareori au fost cazurile cînd huliganii au căutat să intimideze, să delăimeze pe uteciști. Asa, de pildă, în comuna Mosneni, satul fostei moșierii Rădulescu. Ne găseam într-una din acele zile adunați un grup de tineri romîni și tunci, căroră Filimon Sîrbu le vorbea. „Noi formăm grosul armatei — spunea el — de noi ciocii vor să ne facă carne de tun. Pentru ce este înarmată țara? Cine plătește acest armament fabricanților? Poporul! Adică noi, prin impozitele grele care ne sînt impuse. Iată de ce trebuie să luptăm în contra războiului, să apărăm pacea“. Huliganii au încercat să înprăstie grupul adunat, dar pînă la urmă frica l-a determinat să o ia la sănătoasa.

Legionarii veneau pe urmele noastre, fardarii la fel. Nici nu plecam spre sate și porneau telegramele din Constanța pentru a pune iandarmeria și poliția pe urmele noastre.

Deseori mașinile sau autobuzele în care ne aflam erau atacate de elementele reacționare și huliganice. În cele mai multe cazuri, în fruntea acelor tovarăși tineri care trebuiau să parăze asemenea provocări, se afla utecistul Filimon Sîrbu.

Mai — iunie 1941... Febril, Hitler se pregătea să invadeze Uniunea Sovietică, iar slugoiul său, Antonescu, își organiza armata în același scop.

Organizația regională Dobrogea a Partidului Comunist Român, precum și

organizația regională a Uniunii Tineretului Comunist, au fost greu lovite prin arestarea sau internarea în lagăre a unei serii de cadre de bază. Cei care rămăseseră afară trebuiau să refacă legăturile, să continue lupta...

de VICTOR DUȘA

Și în acest moment greu, priintre tovarășii cei mai activi, curajoși și înflăcărați, se număra Filimon Sîrbu. Venise în Constanța ilegal și lucra pe autobuzele societății „Săgeata“ în funcția de controlor. Trebuia, totuși, zi de zi, să se expună, pentru că munca și sarcinile nu cereau răgaz. Deseori era văzut la Șantierul Naval, uzina electrică, relucind lezături, antrenînd în muncă noi tovarăși tineri organizînd celule de uteciști în port, în rîndurile tinerilor pescari, etc. Entuziasmul și dîrzenia sa erau ele însele mijloace de atragere a tineretului în lupta în contra fascismului.

Ultima noastră întîlnire... Era în seara zilei de 20 iunie 1941. La colțul dintre strada I. V. Stalin (fostă Carol) și strada Călarăși, în fața farmaciei i-am transmis lui

Filimon Sîrbu planul de muncă trasat de partid. Partidul prevedea iminența războiului antisovietic. „Lămurii crima ce se pregătește împotriva pașnicilor popoare sovietice și a poporului nostru. Luați măsuri pentru sporirea activității. Dacă începe războiul, treceți imediat la acte de sabotaj, așa cum fac toate popoarele crotopite. Nu dați răgaz hitlerismului să răsufle. E singurul fel în care putem să contribuim la lupta pentru libertatea țării noastre și la doborîrea fascismului“, — acestea erau cîteva din chemările de luptă ale partidului. I-am predat verbal planul de muncă și ne-am despărțit.

Duminică, 22 iunie 1941... Prima zi de război, prima zi în care Filimon Sîrbu punea în aplicare sarcinile primite... Trădarea își face însă loc: datorită unei lepădături care pătrunsese în milocul uteciștilor constănțeni, Filimon Sîrbu este arestat. Odată cu Filimon Sîrbu sînt arestați și alți uteciști.

Siguranță, schingiuri, parchetul militar, Curtea Martială... Filimon Sîrbu neagă toate „acuzările“ ce-i sînt aduse. Cu demnitate și curaj revoluționar, el

acuză pe Antonescu, acuză burghezia și moșierimea romînă de marile crime săvîrsite față de poporul romîn.

Condamnat la moarte — cînd nu pășise încă pragul vîrstei de 25 ani — Filimon Sîrbu refuză să ceară grațierea. El a privit moartea cu ochii deschiși. La Jilava, în fața plutonului de execuție, Filimon Sîrbu a aruncat în obrazul ucigașilor săi înmănușati vorbele sale grele: „Moarte fascistilor. Trăiască România liberă!“

Figura luminoasă a lui Filimon Sîrbu ca și ale altor figuri de eroi comunisti și uteciști, va rămîne vie în inimile noastre. Filimon Sîrbu a fost un soldat erou al Partidului Comunist, care l-a crescut și educat. El și-a dat viața pentru victoria luptei glorioase dușă de Partidul Comunist Român pentru libertatea și fericirea poporului muncitor.

În cinstea CONGRESULUI PARTIDULUI

Noi drumuri de fier deschise în inima pădurilor

Primul tren forestier tîncea pe șinele noi căi ferate Tg. Jiu-Tismana. Sutele de brigadieri sînt înălțînd pînă mîndri și bucurosi.

Tineretul patriei noastre, tineretul nostru entuziast și vrednic, a făcut din nou dovada însușirilor sale minunate. În cîns-tea celui de-al doilea Congres al partidului nostru două linii ferate de mare însemnătate pentru economia națională, construite de tineret, au răsunat zilele trecute pe șantierul de la Cerna-Jiu cîntecul de izbîndă al sutelor de brigadieri și el s-a împletit cu chiotul primei locomotive care pășea pe noul drum de fier dintre Tg. Jiu și Tismana. Bogățiile pădurilor de aici, nefolosite pînă azi, vor fi puse acum în valoare.

În 1925 partidele liberal și țărănist au strîns prin înșelăciune sume mari de bani de la țărani muncitori pentru construirea acestei linii. Oamenii au rămas însă cu făgăduielile. De-abia azi, dorința lor a fost împlinită, prin grija statului nos-

tru democrat-popular. Azi, alături de tineret au venit pe șantier țărani muncitori din satele învecinate și și-au dăruit brațele și inima. Despre felul cum au muncit cei din Dobrița, Peștișani sau Cornești se va vorbi totdeauna cu cuvinte de laudă. Alături cu tineretul ei au biruit greutăți nenumărate, durînd peste rîpe mai mult de 100 de poduri trainice, peste care trec acum biruitoare trenurile încărcate.

Peste 7,5 milioane lei anual va cîștiga de acum statul nostru, datorită economiilor care se vor face la transportul lemnului. Noua cale ferată va aduce la înflorire și reglunea de aici. Oamenii vor simți aceasta în viața lor de fiecare zi.

★

Sus, în nordul Moldovei, alți tineri, la fel de bravi, au terminat ca-

lea ferată de la Ozana-Cracău. De acum înainte vor trece necurmat pe Valea Ozanei trenuri după trenuri cu lemn de construcție pentru lăcașuri de lumină, pentru locuințe arătoase, pentru marile fabrici. Tinerii au muncit și au luptat aprig. Într-o noapte, Ozana s-a leșit din matcă și punea în primejdie șantierul și satele. Tinerii din sectorul III au acoperit cu trupurile lor spărturile în dig și au zăgăzuit apele.

Acum totuși a fost cu bine dus la capăt. Tineri ca Grigore Iofcea, Clivică Niculae, Elena Neagoe, Gabriela Schmidt de la Cerna-Jiu sau Vasile Dragomir, Darie Vasile, Aurica Ferencz de la Ozana-Cracău au primit medalii și decorații, pentru munca lor modestă și eroică. Ea este prinosul dragostei nemăsurate pentru partid, care călăuzește din izbînzii în izbînzii poporul nostru muncitor.

Henri Barbusse

luționară! Povestirea aceasta, în traducere românească în volumul „Opere”. Ea constituie o dovadă în plus a dragostei marelui scriitor față de oamenii muncii din întreaga lume, față de lupta lor pentru cucerirea libertății și a dreptului la o viață mai bună.

Convertirea lui Ion Grecea

Ion Grecea era un țaran fără nici un fel de instrucțiune. Nu știa nimic despre marile probleme sociale și nimic din tot ceea ce depășea un mic colț din această Românie unde el trăia încovoiat. Părinții lui și părinții părinților lui, încă din cele mai vechi timpuri, munciseră totdeauna pe moștile boierilor. Și încă din acele timpuri moștenise credința că și el făcea parte, ca și păminturile, din proprietatea boierilor.

Cînd Grecea ajunse la vîrsta de a fi înrolat, deveni soldat de marină. Era tocmai în timp de război. Dar el nu știa ce e războiul. Nu cunoștea din el decît pîrticica pe care o atîngea direct. Asculta de ordinele ce i se dădeau, făcea ceea ce i se spunea să facă; la ordinul altora și pentru scopuri de care habar n-avea, puneă mina pe pușcă, așa cum altădată pusese mina pe coarnele plugului și pe sapă. Educația lui nu se perfecționa de loc în timpul mhoritelor zile cînd era obligat, alături de cei de o seamă cu el în uniformă, să manevreze, să încerce să ucidă și să încerce, pe cît posibil, să nu fie ucis!

Într-o zi, se apropie de el un muncitor și îi dădu un pachet de foi volante cerîndu-i să le împartă camarazilor marinari de pe aceeași navă. Și Grecea o făcu, fără să știe ce era scris pe acele foi pentru că nu știa să citească și nu deprinsese obiceiul curiozității.

Pe hîrtii era scris un apel către soldații de marină: „Fraților, soldați din marină! Frații muncitori care sînteți în uniformă, nu trageți în frații voștri din Armata Roșie dacă boierii romîni vă trimit să vă bateți împotriva Rusiei Sovietice, căci Rusia este singurul stat proletar care există în lumea întregă!”

Împărțirea manifestelor a fost surprinsă de autorități. Grecea a fost arestat. Ca toți inculpații politici, a fost bătut, bătut pînă la sînge, torturat. A petrecut un an și jumătate în arest preventiv și în fel de fel de chinuri. După care a fost trimis în fața Consiliului de Război.

În fața tribunalului militar, Grecea vorbi despre copilăria și tinerețea lui. Povesti ce fel de viață dusese pînă la îmbrăcarea uniformei militare. Arătă că muncise ca o vită de povară și că toți ai lui făcuseră la fel, alături de el sau înaintea lui, pentru ca, zise el, „sudoarea noastră să se preschimbe în aur”. Mai arătă că el fusese încredințat că această caznă, în care se concentrase pînă atunci toată viața lui, era o lege a vieții; că exista desigur o poruncă supremă conform căreia el era născut pentru ca sudoarea lui de țaran să producă aur pentru cei care recoltează aurul pe pămînt. Nici lui, nici tatălui sau mamei sale, fraților sau surorilor, nu le trecuse vreodată prin minte să se mire de această mare necesitate.

Apoi le vorbi judecătorilor ofițeri de afacerea cu manifestele: atunci nu știuse ce făcea. Nu numai că nu putuse citi ceea ce era imprimat pe foile pe care

În anul 1930, la Paris, a apărut o carte care purta titlul „Rusia” și care povestea amanunțit despre mările realizări ale Uniunii Sovietice.

Autorul acestei cărți este Henri Barbusse, marele scriitor francez, născut în anul 1873 în orașul Asnières. Toată viața lui, Henri Barbusse a fost un prieten credincios al muncitorilor din întreaga lume, un dușman înverșunat al exploatareii capitaliste și al războiului, un apărător înflăcărat al păcii și al progresului omenirii. Cărțile sale sînt pîtrunse de dragoste față de omul simplu, de încredere într-un viitor luminos. „Cei care se roagă”, „Focul”, „Influența”, „Înlănțuirea”, „Călăii”, „Fapte diverse”, — iată cîteva din titlurile operelor lui nemuritoare.

În nenumărate rînduri, Henri Barbusse a vizitat Uniunea Sovietică, a cunoscut oamenii ei minunați pe care-i iubea din toată inima.

Marea dragoste a lui Barbusse față de oamenii asupriți din întreaga lume, încrederea lui în triumful comunismului se vede limpede din mînunchiul de povestiri, adunate sub titlul „Fapte diverse”. În aceste pagini, scriitorul povestește diferite întîmplări auzite în decursul lungilor lui călătorii. Cît de real, cu cîtă putere de convingere este zugrăvită figura lui Ion Grecea, țaranul român în care se trezește conștiința revolu-

ționară! Povestirea aceasta, în traducere românească în volumul „Opere”. Ea constituie o dovadă în plus a dragostei marelui scriitor față de oamenii muncii din întreaga lume, față de lupta lor pentru cucerirea libertății și a dreptului la o viață mai bună.

primise să le împartă, dar, credincios înclinației spre ascultarea pasivă, și resemnării masive care apăsase din totdeauna asupra lui, nici măcar nu încercase să afle.

Socialism, comunism erau pentru el, pe atunci, cuvinte ale unei limbi străine, cu desăvîșire necunoscută. Nu era sigur măcar dacă le auzise vreodată rostite, mai înainte. Grecea explică apoi că în închisoare văzuse niște oameni „cărora li se spunea comuniști”. Acești tovarăși de lanțuri îi destăinuiseră

de
HENRI BARBUSSE

care era cauza al cărei agent înconștient fusese. Îi înfățișaseră soarta muncitorilor, nedreptatea și absurditatea monstruoasă a unui regim social care transformă masele producătoare într-un fel de turme stăpînite de cîțiva bogătași risipiți ici colo în mulțime. Ei îl făcuseră să vadă că a înfăptui comunismul înseamnă a schimba această barbară stare de lucruri și a duce spre libertate și lumină, spre viață, marea mulțime de sclavi mhoriiți.

„V-am spus, domnilor judecători — strigă umilul țaran Grecea — ce om am fost altădată. Azi nu mai sînt același om. Lucrurile la care nu mă gîndisem niciodată le-am înțeles acum în suferință, și în sfîrșit am devenit un om adevărat!”

Și el, căruia i-ar fi fost așa de ușor să scape în fața tribunalului invocînd starea de înconștiență evidentă în care se afla cînd comisese actul de care era învinovățit, ridică marea împotriva lui însuși, în plin tribunal militar, un nou cap de acuzare. Acest țaran simplu atrase cu voință asupra capului său cea mai gravă pedeapsă, cînd strigă ca un apostol: „Comunismul este ceva mare, și dacă dumnezeu ar conduce treburile în lume, nici el n-ar vrea o altă lege în afară de asta!”

Să păstrăm cu pietate cuvintele exacte pe care Ion Grecea a îndrăznit să le rostească în pretoriu; sigur că ele vor trece dincolo de capul judecătorilor pentru a ajunge la inima mulțimii semenilor săi:

„Fiecare fiu al poporului român, fiecare țaran și muncitor, fiecare soldat și meserias: toți cei care muncesc cinstit, trebuie să intre împreună în Partidul Comunist Român, să doboare pe vampiri și să anunte noul regim popular!”

A fost condamnat la cinci ani de temniță. Dar nu într-o doară am vorbit adineauri de „cea mai gravă pedeapsă”. În România, unde pedeapsa cu moartea e desființată, există, în culisele justiției oficiale, o mulțime de mijloace de a o restabili.

Cînd domnul Brătianu, președintele Consiliului de Miniștri, află cuvintele spuse de Grecea în fața Consiliului de Război, avu un grozav acces de furie. Natural, toți încercară să-i fie pe plac, făcîndu-l pe Grecea să dispară prin mijlocul clasic al

încercării de fugă (se știe cît de adesea a reușit acest sistem care constă în a scoate pe deținut din închisoare și a-l împușca pe la spate în plin cîmp; pe urmă se declară că a încercat să fugă). De data aceasta, totuși încercarea de fugă dădu greș. Atunci se încercă otrăvirea lui Grecea. Dar iată că printr-un surprinzător hazard nu izbuti nici asta. Mai rămîneau torturile zilnice. Îi luară mincarea; îl aruncară, încercat de lanțuri la mîini și la picioare, în acea hrubă umedă și strîmtă care poartă numele de gheră. Rămase acolo, cu genuchii la gură, luni întregi.

Atunci făcu greva foamei. E tocmai ce voiau călăii lui care nu căutau decît o ocazie pentru a-l lăsa să moară. Dar toți ceilalți deținuți se solidarizară cu Grecea și făcură greva foamei o dată cu el. Directorul închisorii fu obligat să cedeze, cu atît mai mult cu cît faptele se aflaseră, și o mare masă de muncitori și chiar o parte din opinia publică străină se arătau foarte agitate. Directorul puse capăt grevei deținuților prin fel de fel de promisiuni și trimise pe Grecea la infirmerie. Mica construcție care poartă numele de infirmerie la închisoarea Doftana este un fel de cavou de familie în care s-au văzut intrînd din cînd în cînd oameni vii, dar de unde nu s-au văzut niciodată ieșind decît morți. De altfel, medicul închisorii are obiceiul să-i avertizeze pe prizonierii, „cu un surș groaznic”, mi-a spus odată un martor. Grecea tot n-a murit. Dar a înnebunit. Acela care se ridicase într-o zi pentru a striga unor judecători singeroși adevărul, pe care-l aflase în frumoasa lui conștiință de țaran și de om, nu mai e decît o fantomă care mișcă, trînd cadavrul gîndirii sale.

Dar, cu toate acestea, el a fost dovada vie a felului cum crește și se dezvoltă pe pămînt comunismul internațional.

PARTIDULUI

Partid iubit, ni te simțim aici
Alătura de noi, brăzdînd pămîntul.
Ne dai puteri ne-nvinse de voinici
Și pentru noi izvor îți e cuvîntul!

Ne-nveți în țărna cum să punem bobul,
Și seve-ndemni în fiecare bob.
Acum țaranul nu mai este robul,
Și nici pămîntul nu mai este rob.

Descătușăm pămîntul de răzoare
Și noi trăim în veac descătușat.
Se înfrățesc măruntele ogoare
Și negura se spulberă din sat.

Sub steaua ta cresc grînele înalte,
Sub steaua ta în veri le secerăm,
O, steagu-ți ca o inimă tresalte
Pe holdele pe care noi brăzdăm!

Căci viața noastră liberă, doar ție
Ți-o datorăm — și fiecare gînd
Ți-l închinăm partid iubit, făclie
Ce drumul ni-l arăți, iluminînd!

RUSALIN MUREȘAN

Haina DE LA MUZEUL DOFTANA

E de ajuns să treci un singur prag
și-atunci, din altă lume, ți se arată
o haină zdrențuită și vîrgată
ca o spinare aspră de iobag...

Ci cărui luptător ținu-a oare
cîndva această haină ocrotire
cînd gerul, fără nici o-nvinuire,
întra de bună voie la-nchisoare?

Și care comunist prindea ușor
s-ascundă teancul lui de manifeste,
la adăpostul cald al hainii-aceste
cînd gardienii foiau pe coridor?

...Părinții mei îmi povestesc mereu
cum au răzbit prin anii lungi și grel.
Eu n-am putut să lupt în rînd cu ei
și haina o privesc într-un muzeu.

Dar pentru cite îmi evocă-anume,
din haina zdrențuită și vîrgată,
eu n-aș da nici o singură bucată
pe cea mai scumpă haină de pe lume!

AUREL SCHWARTZ

(Desen de P. MANU)

Intovărășirea agricolă, istoric

In satul lui Mihail Eminescu

Ipoțești, anul 1955... In casa unde acum mai bine de un veac s-a născut Mihail Eminescu, zeci de familii de țărani muncitori s-au adunat cu prilejul unei mari sărbători în viața satului: înființarea întovărășirii agricole care poartă numele marelui poet.

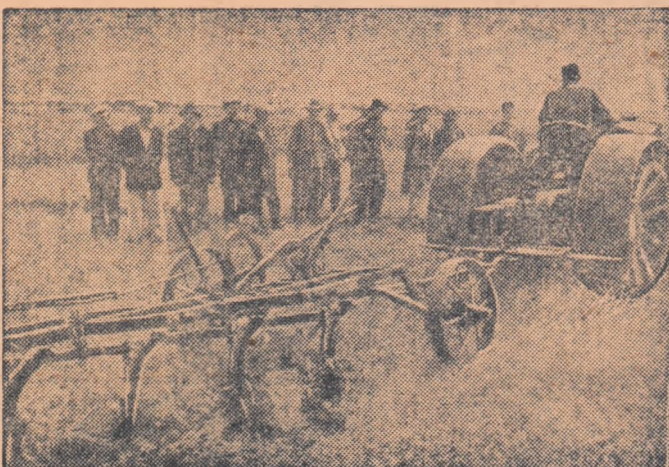
Casa muzeu „Mihail Eminescu”. Aici, unde poetul a văzut lumina zilei și și-a petrecut cei dintâi ani ai vieții, a fost sărbătorită inaugurarea întovărășirii agricole...

Moș Nichifor Dumitru, om care a îndurat multe în viața lui, deapănă amintiri despre vremurile de obidă și sărăcie din trecut...

„Am hotărât să părăsim vechile rînduleli. Votăm pentru înființarea întovărășirii, pentru o viață nouă!”

S-au dus haturile! Tractoarele trag brazda adîncă a belșugului pe pămînturile întovărășitorilor.

Înainte, în pas cu viața

La Salonta, regiunea Oradea, o parte din țărani muncitori au alcătuit — cu aproape 4 ani în urmă — întovărășirea agricolă „23 August”. An de an a crescut numărul întovărășitorilor. Azi întovărășirea numără peste 350 familii, cu peste 800 hectare teren arabil.

Organizarea muncii este o grijă de căpetenie a întovărășitorilor din Salonta. Bunăoară, lucrările în câmp ca: aratul, semănatul, grăpatul și tăvălugitul culturilor se fac în comun. Fiecare membru al întovărășirii este dator — potrivit statutului-model — să execute lucrările de întreținere la culturile prășitoare, pe o suprafață corespunzătoare planului de cultură al fiecăruia în parte. Întovărășii fără atelaje sînt ajutați de cei cu atelaje.

La culturile păioase, lucrările se execută în comun. Pe cele 8 hectare cît cuprinde grădina de legume și zarzavat a întovărășirii, muncile sînt executate de întovărășii, după sistemul fixat de adunarea generală: fiecare întovărășit este obligat să presteze cîte o zi de lucru în grădina de legume pentru fiecare hectar de teren arabil adus în întovărășire. În mod direct, zilele de lucru efectuate în grădină nu sînt plătite. Cît despre fondurile provenite din vânzarea produselor de legume și zarzavat, în marea lor parte sînt folosite pentru lărgirea avutului obștesc al întovărășirii.

Deși întovărășii nu sînt organizați în brigăzi de muncă, adunarea generală a ales trei brigadieri care au în răspundere un număr de membri. Ca urmare a acestui fel de organizare a muncii, lucrările agricole sînt executate bine și la timp pe întreaga suprafață cultivabilă a întovărășirii. Și tocmai în aceasta constă avantajul sistemului de muncă al întovărășitorilor din Salonta față de cel al întovărășitorilor unde se face laolaltă numai arătura. Întovărășii din Salonta pășesc astfel înainte pe drumul cooperației în muncă.

VIORICA SAVU

Încep zilele de lărnă, vreme în care gospodarul poate chibzui mai mult asupra anului ce a trecut, asupra rodniciei muncii unui an de zile... Și nu puțini la număr sînt acei țărani muncitori care s-au încredințat că majoritatea întovărășirilor agricole și gospodăriilor colective merg cu mulți pași mai înainte față de gospodăriile individuale.

Viața convinge prin faptele ei de netăgăduț — că în cooperația agricolă munca omului este mai ușoară și în același timp mai spornică. „Munca laolaltă pe tarlalele întinse este mai cu spor. Bunăoară, gospodăriile colective vecine au scos recolte îndoite și chiar întreite față de noi individualii” — spune într-o scrisoare recoltelor.

Numele rere cu spre c mai mult șdm aici agricole f In ace ca a fost model, a Din exen căpăta p pentru a

Intovărășirea agricolă din

a obținut numai multă muncă față de gospodăriile

De pe 198 ha de teren, asemănător în ce privește grădina de legume și zarzavat, a fost cultivată de gospodăriile individuale din comună, și cultivată cartofi și sfeclă de zahăr, întovărășirea agricolă din comună a avut în anul acesta cu 65 de vagoane produse agricole mai mult

Cum muncesc țărani din întovărășirea agricolă Corabia

Înființată cu aproape trei ani în urmă, întovărășirea agricolă din Corabia, regiunea Craiova, a cunoscut o dezvoltare economică neîntreruptă. Grăitoare sînt în această privință sporurile de recoltă obținute în anii 1954—1955 la principalele culturi. Iată, de pildă, creșterea în medie a producției la grâu și porumb.

„Secretul” acestui progres economic stă în primul rînd în modul superior de organizare a muncii efectuate în cadrul întovărășirii.

Mai mult de jumătate din numărul țărănilor întovărășii și-au adus în întovărășire întreaga suprafață de pămînt, proprietate individuală. Terenul întovărășirii a fost comasat în patru tarlale: 3 tarlale prevăzute pentru culturile prășitoare (porumb, bumbac etc.), iar o tarla pentru păioase. Întovărășirea agricolă are trei brigăzi de muncă, alcătuite pe cartiere, fiecare avînd în sarcină cîte o tarla — din cele trei prevăzute pentru culturile prășitoare — și trei-patru atelaje de lucru (din care unul este proprietatea obștească a întovărășirii). Brigăzile sînt conduse de brigadieri aleși în adunarea generală a întovărășitorilor.

Brigăzile de lucru care la rîndul

lor sînt împărțite pe echipe ce cuprind între 6—9 oameni răspund în fața adunării generale de aplicarea planului de măsuri agrotehnice și de realizarea — pe suprafața de teren repartizată — a producției de culturi planificate. Aceste reguli de muncă sînt valabile și pentru lucrările executate pe tarlalele culturilor păioase (la care participă toate brigăzile de muncă).

Repartizarea produselor în această întovărășire se face în raport cu suprafața de pămînt adusă și cu munca efectuată.

Fiecare membru al întovărășirii agricole este obligat să execute — pe o suprafață de teren corespunzătoare celei adusă în întovărășire — lucrările agricole prevăzute în plan de către adunarea generală. Pentru muncile efectuate în plus față de cele obligatorii, întovărășirea a stabilit un tarif de plată în natură și în bani. Evidența muncilor, executate în plus, se ține într-un caiet de către fiecare întovărășit în parte și de către brigadier, iar la sfîrșitul săptămîinii este centralizată de socotitorul-casier. Evidența aceasta este urmărită, potrivit normelor de lucru stabilite de adunarea generală pentru fiecare lucrare. De exemplu:

- pentru grăpatul unui hectar ogor 15 kg. boabe
- pentru arătura de însămînțări pe un hectar 100 kg. boabe
- pentru însămînțatul mecanic al unui hectar cu porumb . . . 15 kg. boabe
- pentru prășitul manual a unui ha 120 kg. boabe etc.

Și acum să vedem, în mod concret, ce au primit întovărășii. Iată-l, de pildă, pe Constantin Ciocolu, care a intrat în întovărășire cu 1,50 ha. și fără atelaj. Numai la porumb, el a obținut următoarele cantități:

- pentru suprafața de teren dată cu porumb
- pentru muncile executate la prășitul porumbului . . .
- pentru muncile executate la culesul porumbului . . .
- pentru muncile executate la tăiatul cocenilor

Total

Cu alte cuvînte, numai muncile efectuate în plus față de obligatorii Constantin Ciocolu miit drept plată — alte 1468 rumb în afară de cele 2700 k nite pentru pămîntul adus vărășire.

Datorită acestui sistem de întovărășii au tot interesul zilnic la lucru, să folosească plin forța lor de muncă și cea de producție a atelajelor. buirea dreaptă a muncii este efice prin care întovărășirea colă din Corabia reușește să toate lucrările agricole la v de bună calitate.

Întovărășirea agricolă din atrage mereu noi membri în sale și își dezvoltă neîntrepriatatea obștească. Pînă în avutul întovărășirii cuprinde rechii de boi, 3 cai, 1 căruță și semănătoare de păioase, grăpători, 2 pluguri etc.

Majoritatea membrilor spre transformarea întovărășii în gospodărie colectivă. Pînă zent s-au și adunat 32 de ce

Aplicarea în viață a pri de organizare și retribuție a — principii prevăzute în model de constituire al întov — este chezașa întăririi ec organizatorice a întovărășirii cole din Corabia, a apropieri ce în ce mai mult de form riorară a cooperației agricole, dăria colectivă.

E. CHEL

al buneistării

redacției, Stănilă Cora, fruntaș al din satul Ruși, raionul Sibiu. ni muncitori sint azi de aceeași păl Cora.

agricolă se îndreaptă astăzi tot muncitori. Tocmai de aceea înfățișă în muncă a unor cooperative a în patria noastră.

ărășiri agricole fruntase, unde muncă bine, după prevederile statutului s-a încheiat cu un bilanț rodnic. mii și mii de țărani muncitori pot înodămintele și totodată un indemn ei pe noul drum.

xente Sever

hidrate

den agricolă
individuale

fertilitate, cu aceeași suprafață și proporție cu griu, porumb, Sever, regiunea Staîn, a obște producătorii individuali.

Răsfoind filele unui carnet...

N-am urmat prin școli înalte și nici în cele câteva clase pe care le-am făcut nu prea m-am omorât cu socotitul. Dar drept să vă spun, de câțiva ani încoace, atât de mult m-am învățat cu cifrele, încât la adunare și la împărțire aș putea lua premiul I, la orice examen, dar la scădere aș rămâne, zău, repetent. La scădere nu mă pricep și pace! În carnetelul meu totul crește, se mărește. Pentru a vă putea convinge de adevăr, am să deschid nițel carnetelul. Prima cifră: 17. În anul 1952, când s-a înjghebat întovărășirea noastră, numai 17 familii și-au unit pământurile. An de an însă, întovărășirea s-a mărit și acum în loc de 17 se află cifra 98. Dar nici aceasta n-o să stea prea mult, pentru că zi de zi ne socotesc noi cereri de înscriere.

Răsfoiesc carnetelul mai departe. ...Iată cifra 4.000. La congresul frunțașilor recoltelor bogate, am făgăduit că vom obține 4000 kg porumb boabe la ha. Am făgăduit, dar nu ne-am ținut de cuvânt. De ce? Pentru că în loc de 4000 poți citi astăzi impunătoarea cifră de 6200. Și această cifră mi se pare cu atât mai mare, cu cât lângă ea se află o soră de-a ei mai mică, pîpnicică: cifra 1200. Atît a scos Lică F. Enache, țaran muncitor cu gospodărie individuală, de pe lotul lui de pămînt, răzor cu tarlaua noastră. Însă după ce și-a dus recolta în hambar, el a venit la noi cu cererea de înscriere...

Răsfoiesc carnetelul mai departe. ...Fila, ca o brazdă adîncă de tractor se întoarce mai greoaie, apăsată de cifre mari, uriașe: 9964, 12566, 12962... Dar acestea nu mai seamănă de loc a cifre. Sint de-a dreptul vagoane!

Vagoane întregi de cereale au dus în pătuțele lor Ivan Ispas, Stancu Drăghici și alții. Și fiindcă vă spusel că mă pricep la împărțire, vreau să arăt că la noi recolta se împarte întovărășitor ținînd seama de suprafața cu care a intrat fiecare la întovărășire și de munca în plus efectuată.

Noi întovărășiri agricole

„23 Decembrie”

Munca pentru crearea de noi întovărășiri agricole a luat avînt și în raionul Strehaja, regiunea Craiova. De curînd, 23 familii de țărani muncitori din satul Calopăru au sîrbătorit înființarea întovărășirii agricole. Primii care s-au înscris au fost comuniștii Neamțu Constantin, Lăcătușu Ion și alții.

Cu multă însuflețire au muncit comuniștii Ștefan Iacob, Vasile I. Nițulescu și Ion C. Bută pentru constituirea unei întovărășiri în satul Bălțații de Jos. Alcătuită din 27 familii, întovărășirea a primit numele de „23 Decembrie”, în cinstea celui de al doilea Congres al partidului nostru.

T. IVASCU
corespondent

„Viață nouă”

„Viața Nouă”, așa se numește noua întovărășire agricolă din satul Făghieni, regiunea Bacău. În ziua inaugurării a mai depus cerere de înscriere și Maței Vasile. A doua zi, Ion I. Niga, țaran cu gospodărie mijlocie, care la început stătea în cumpănă, a înaintat cererea spunînd că dorește să-și lucreze pămîntul laolaltă cu alți consăteni ai săi în întovărășirea agricolă.

NICOLAE DEDIU
corespondent

Ștați că...

...Gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole din regiunea Constanța cuprind 60 la sută din întreaga suprafață arabilă a regiunii?

...Regiunea Craiova are peste 860 gospodării agricole colective și întovărășiri agricole și zootehnice, cu o suprafață arabilă totală de aproape 64.000 hectare?

...Fiecare comună a raionului Calafat numără cîte una sau două gospodării agricole colective?

...În fiecare sat, din cele 52 cîte are raionul Filimon Sîrbu, regiunea Galați, se află cîte o întovărășire agricolă?

Pe ultima filă a carnetelului a stat pînă dăunazi singurică cifra 1. Numai unul dintre întovărășitori și-a tras de curînd lumina electrică în casă și și-a cumpărat aparat de radio. Și acela sint eu. Acum am scris lângă 1, cifra 3. Pînă la Congresul partidului, alți 3 întovărășitori: Ștere Anghel, Tudor Ducu și Vasile I. Gheorghie își vor aprinde în casă lampa lui Ilici. Pe filă mai e însă destul loc de scris. Și fiindcă mă pricep, cum vă spuseli, la adunare, pînă la anul nu știu zău, dacă n-o fi nevoie de foi în plus, pentru a-i putea cuprinde pe toți citii vor avea lumină în casă.

Iată ce se află scris în carnetelul meu. Cifrele din filele lui, care au prins viață pe tarlaua întovărășirii, nu sint altceva decît strădania și bucuria, munca și izbînda noastră.

DUMITRU ANGHEL
președintele întovărășirii agricole
„Izbînda” din satul Ulești, raionul
Urziceni

(Desen de N. HILOTT)

A venit un om

In curînd va ieși de sub tipar noul roman al lui Francisc Munteanu, „A VENIT UN OM”. Romanul înfățișează munca activiștilor de partid în vederea transformării socialiste a agriculturii. Fragmentul pe care-l publicăm în pagina de față redă un moment din viața clocotitoare a activistului de partid, Ripu, aflat pe teren tocmai în ziua în care-i năștea soția.

Ripu stătea ca pe ghimpi. Cei doi tovarăși care stăteau lângă el în bancă, zimbeau înțelegători. Știau că Ripu venise la raion pentru instructaj, lăsîndu-și nevasta în ultima zi. În timpul pauzelor îl sîcîiau și Ripu nu se dovedi un om bun de glume. Își ținea fălcile strînse, se plimba ca în cușcă, înjurînd pe conferențieri că vorbeau lung și repetau citatele ca elevii cu lecțiile nepregătite. În caietul de note care stătea în fața lui erau pagini întregi în care nu scrisese decît un singur cuvînt: Lina. Dacă închidea ochii i se părea că își vede soția stînd în pat, strîngînd în pumni clucurele pernei, țipînd și ștergîndu-și fruntea asudată de umăr. Atunci, apăsa mai avan pe creion, încît urmele grafitului treceau peste zece pagini. Vocea conferențiarului venea de departe parcă dintr-o altă încăpere. Ripu nu-l mai asculta. Era cu gîndul aiurea, acasă și fiecare scrișit al băncii i se părea că e țipăt de copil.

Inocet, ușa săi se scrișit prelung. Ripu tresări. Se ridică în picioare ca și cînd l-ar fi strîgat cineva, apoi stînjănit se așeză. Omul de serviciu care intră, se uită roată căutînd pe cineva cu privirile, apoi zărirîndu-l pe Ripu se apropie de el și-i puse în față un petec de hîrtie. Ripu distrat învîrti hîrtia în toate părțile, apoi brusc o citi: „A telefonat tovarășul Greabăn de la Livada că nevasta țî-a născut un copil”. Ripu o mai citi o dată, apoi încă o dată. Fără nici un cuvînt închise caietul, o înghesuî în buzunar și fără să-și ceară voie ieși din sală.

Pe omul de serviciu îl găsi în fața clădirii. Il înhăță de reverul hainei:

— Băiat sau fată? Spune!

Omul, speriat începu să clipească des. Nu pricepea nimic.

— Răspunde o dată, e băiat sau fată?...

— Nu știu despre ce vorbești...

— Mi-a născut nevasta, nu înțelegi. Vreau să știu dacă e băiat sau fată...

— ?!

— Păi cine a vorbit cu tovarășul Greabăn de la Livada?...

— Eu.

— Și ce-a spus?

— Nu mai știu. M-ai luat prea repede... Copil mi-a spus... Da' ce importanță are dacă e băiat sau fată?... Omuleț să fie... Sau o fi primul?...

— Primul, da.

— La al cincilea o să fii mai liniștit... Eu am nouă. Pe asta ultimul nu l-am văzut decît după vreo șase zile... Nu-mi place să-l văd cînd sint mici. Sint roșii ca racii...

Ripu dădu din mină, a dispref.

La autogară ajunse tîrziu: autobuzul de Livada plecase cu cîteva minute înainte. Neștiind ce să facă, se întoarse înapoi la sediul partidului. Cel puțin n-o să-l socotească indisciplinat că a părăsit fără cuvînt sala de instructaj. Ajunse tocmai la prînz. Il căută pe David și cînd ajunse în apropierea lui avu o ușoară strîngere de inimă.

— Tovarășe David...

— Am aflat Ripule și mi-s supărat că mi-ai luat-o înainte... Pentru asta n-o să te iert niciodată... Rîse. Apoi să țî-l ție Dumnezeu să se facă mare și disciplinat nu așa cum e taică-su. Rise iar...

— Am pierdut autobuzul...

— Ai și mîine unul... Ripu se încruntă. David îl bătu pe umăr și continuă: am dat telefon la

garaj să-ți dea mașina mică... Spune-mi, e băiat?

— Nu știu...

David iar nu-și putu stăpîni risul:

— Păi ce fel de tată ești tu?... Cum l-ai comandat?...

— L-am comandat de băiat, dar... poți ști?...

De ce dracu nu vine o dată mașina?

În clipa aceea se auzi claxonul Skodei. Ripu uită să dea mîna cu David: sări cîte patru scări de-o dată, apoi mulțumit se așeză lângă șofer.

— Știi mîna bine?...

Șoferul, un om uscățiv, știrb, îl măsură din priviri.

— N-am vrut să te jignesc tovarășe — se scuză Ripu — dar vreau să știu dacă știi să mîni repede...

— Cît îi permis: 30 kilometri pe oră.

— Adică nu știi să mîni repede. Asta am vrut să știu...

— Iar eu aș vrea să știu de ce atîta grabă. Nici ziua de odihnă nu mai e respectată aici!

Douăsprezece ore am fost pe drum și acum tovarășul David m-a scos din cantină. Pe semne e

foc undeva.

— Mai mult decît atît.

Pe cadranul ceasului de kilometraj acul arăta 70 de kilometri pe oră.

Ripu zîmbi. Șoferul îi prinse zimbetul și apăsă pe accelerator.

Cu vreo zece kilometri înainte de Livada Skoda începu să răsufle greoi, să tușească, apoi brusc se oprî. Șoferul sări de la volan, ridică capota motorului și începu să piscălească ceva. Un timp Ripu rămase în mașină, pe urmă, curios se apropie de șofer. Încercă să aprecieze după ochi durata reparației. După un sfert de oră șoferul începu să-i ocolească privirile. Își suflecă mincele hainei, își șterse de cîteva ori sudoarea de pe frunte încît începu să semene cu un hornar. N-avea nici un rost să-l întrebese acum dacă vor dura mult reparațiile. Ar fi fost însă bucuros dacă l-ar fi putut ajuta cu ceva. De aceea, se învîrtea în jurul șoferului ca o șfirlează. Șoferul îi înțelese greșit intențiile și se răsti la el:

— Da' mai astîmpără-te o dată! Te învîrți pe loc ca un cocotîrc.

Ripu înghiți o înjurătură și se trase de o parte, dar nu rezistă mult în rolul de spectator îndepărtat. Se apropie din nou de șofer, privi peste umărul lui la motorul fără suflet și-i era ciudă că nu se pricepea în ale mecanicii și, dintr-o dată avu senzația că mai trăise cîndva acest moment. Da, atunci cînd a vrut să-l lămurască pe Grumaz. Și atunci stătea în fața gospodarului cum stă acum în fața acestui motor și nu știa de unde să-l apuce. Se simțise foarte mic, umilit.

— E mai rău motorul ăsta ca un om, — spuse într-o doară șoferul. Omului dacă i se întîmplă ceva poate să-ți spună ce-l doare, dar motorul acesta e ca un mut. Te uîți la el și nu pricepi ce are.

Ripu nu mai avea astîmpăr. Il întrebă dacă nu se supără dacă nu așteaptă reparația, ci o pornește pe jos. Ca să fie mai convingător îi spuse de ce se grăbește atîta.

— Te înțeleg tovarășe, du-te.

Umbrele serii se lăsară tot mai în jos: abia puteai să distingi ramurile subțiri ale copacilor. Ripu, să nu mai gîndească la Lina, începu să fluiera.

— fragment —
de
FRANCISC MUNTEANU

IN AJUTORUL CURSURILOR AGROTEHNICE SI AGROZOOTEHNICE

Cercetind tainele stiintei

Vasazica facem ghivece nutritive si punem in fiecare numai cite un fir? Si o sa ne ospatam noi cu rosi si castraveți inaintea tuturor? O sa punem si cartonii in cuiburi asezate in patrat? — Chiar si ridicile? Dar cu insulozarea cum e? Trebuie sa lasi vita sa pinga pina s-o satura si numai dupa aceea sa-i infigi altoiul in coasta? O sa se mareasca si lotul experimental?

— Ei, prea multe vrei sa stii dintr-odata — le spune oamenilor Petre Dragomir, fruntas al recoltelor bogate. Cui vrei sa raspunda mai intai tovarasul in iner agrom? Aveți răbdare. Eu sint la cerc de vre-o 2—3 ani si tot nu le stiu pe toate.

Sedinta de deschidere a cercului agrotehnic din comuna Piscu, regiunea Galati, s-a desfasurat de mult. Oamenii insa, mai zahovesc, se sfatuiesc, se intreaba unii pe alții, se dumiresc...

Acum trei ani, cind s-a deschis cercul agrotehnic, erau doar cîțiva cursanți și aceia adunați cu greutate. „Acum insa — spune tovarasul Ion Serbu, responsabilul cercului —, deabia i-am putut cuprinde pe toti. Si ani mai inaintat si alte ramuri ca de pilda: pomicola, viticola, agricola. In curind o sa deschidem si un cerc stiintific. O s-o luam de la aparitia vieții pe pamint. Eu sint dascăl bătrîn și s de mult timp pe aceste meleaguri, dar decind sint n-am văzut oameni mai insetati de lumina. Uitati-vă numai...”

In mijlocul unui grup de cursanți, profesoara de stiintele naturii, Ivan Tascica îi indeamna pe cîțiva țărani muncitori: „Acum, incercați și faceți singuri experienta”. Tare se mai mira intovărașii Ion Vilcu și Simion Dimache, cei mai bătrîni elevi ai cercului agrotehnic, de cite minunatii pot vedea într-o singură picătură de apă pusă la microscop. Ei minuiesc astăzi cu pricepere piesele diferitelor aparate, inegresc zeci de pagini de notițe, pătrund cutezători in tainele stiintei...

Cunoștințele căpătate de ei in aceste zile la cercul agrotehnic vor rodi pe ogoare in primăvară. Ele îi vor ajuta să smulgă pămîntului roade tot mai bogate.

PETRE TELEMAN

FERMA COLHOZULUI „STEAGUL ROȘU”

In ultima vreme, in multe colhozuri din Uniunea Sovietică a crescut considerabil productivitatea vitelor, mărindu-se in special cantitatea de lapte.

Creșterea productivității vitelor, precum și mărirea cantității de lapte depind in mare măsură de rasa vitelor, de asigurarea lor cu nutrețul necesar, de buna îngrijire etc.

O BUNA ORGANIZARE A MUNCII

Colhozul „Steagul Roșu” din regiunea Riazan este fruntas in lupta pentru sporirea productivității vitelor. Anul trecut, de la fiecare din cele 220 vaci, aici s-au obținut in medie cite 3.400 litri lapte, iar de la unele chiar cite 4.500—4.700 litri. Anul acesta cantitatea de lapte muls a crescut și mai mult.

Vizitind colhozul „Steagul Roșu” ne-am convins de faptul că o bună organizare a muncii hotărâște in mare măsură productivitatea vitelor. Ferma are in total patru brigăzi, dintre care trei se îngrijesc de vitele mari cornute, iar una de porci, oi și păsări. Fiecare brigadă este condusă de un brigadier ales dintre colhoznicii cei mai experimentați, pricepuți in creșterea vitelor. Toți brigadierii invață la cursuri zootehnice speciale. Pentru îngrijirea vitelor mari cornute, in fiecare brigadă lucrează 8—9 mulgătoare, 4—5 îngrijitori, 2 oameni care aduc nutrețul, un căruțaș care transportă laptele, iar o colhoznică fine

socoteala laptelui muls. Numărul îngrijitoarelor de vite se schimbă după numărul vitelor, iar numărul îngrijitorilor de vaci după anotimp. Fiecare din cele trei brigăzi are in grija ei 70—80 vaci de lapte, 40—50 vite, precum și taurii reproducători. Obligația mulgătoarelor este de a pregăti nutrețul, de a mulge vacile, de a se îngriji de curățenia lor. Avind in grija 9-10 vaci, fiecare mulgătoare răspunde pentru ele. Îngrijitorii se ocupă cu curățirea grajdurilor și uneori ajută pe mulgătoare la pregătirea nutrețului. In ultimii ani numărul îngrijitorilor s-a micșorat simțitor, deoarece grajdurile de vite sint mecanizate.

Brigadierul controlează munca întregii brigăzi, precum și felul in care sint reparizate nutrețurile, potrivit unui grafic bine stabilit.

Stind de vorbă cu mulgătoarele și cu îngrijitorii, am băgat de seamă că oamenii aceștia cunosc bine zootehnia. Am aflat in cele din urmă că ei au un stagiu de 15—20 ani la ferme și au terminat cursurile zootehnice de trei ani. Așa, de pilda, mulgătoarea Ana Suvatova lucrează la fermă de 20 de ani. Ea a terminat cursurile zootehnice și anul trecut a obținut in medie de la fiecare vacă cite 4.640 litri de lapte.

ORARUL DE IARNA

In timpul iernii, vacile sint mulse de trei ori pe zi. Primul muls are loc între orele 4—6 dimineața, al doilea între

Turma de vite cornute mari a colhozului Ruhu din R.S.S. Gruzină numără in prezent peste 850 capete. Cantitatea de lapte de la fiecare vacă a crescut cu aproape 300 litri.

In fotografie: mulgătoarea M. Ustinova comunica la contabilitatea colhozului cantitatea de lapte muls in cursul unei zile.

tre 11—12, iar al treilea între 5,30—7,30 seara. Intre primul și al doilea muls, li se dau vacilor cite 4—5 kg. fin, apoi are loc curățirea și îngrijirea lor. Cu o oră sau o jumătate de oră inainte de cel de al doilea muls, li se dau vacilor cite 3—4 kg. de nutreț concentrat la 3 căldări de apă. După cel de al doilea muls, fiecare vacă capătă 10—15 kg. de nutreț de siloz. Pina la ultimul muls rămîne timp suficient pentru plimbarea vitelor și îngrijirea lor. Inaintea ultimului muls se dă

sfeclă sau cartofi tăiați mărunt, iar pentru timpul nopții, vacilor li se dau cite 4—5 kg. fin.

Brigadierul Pavel Koniuskin ne-a explicat că folosind acest sistem de organizare, precum și orarul arătat, se obțin rezultate foarte bune. Una din cele mai importante cauze ale succesului este o bună organizare a muncii, precum și respectarea unui orar bine stabilit.

V. CORNILOV

DESPRE RODNICIA pămîntului

telor și animalelor moarte, in stare de putrezire (dezalcătuire). Substanțele hrănitoare, cu excepția celor de azot, se găsesc in straturile de la suprafața pămîntului, pe care se formează solul. In straturile de azot se formează in sol, in urma putrezirii substanțelor organice sau prin legarea azotului — aflat in aer — de către bac-

terii (viețuitoare mici ce nu se pot vedea cu ochiul). Bacteriile acestea trăiesc libere in sol sau pe rădăcinile plantelor leguminoase (care fac păstăi) cum sint mazărea, fasolea, bobul, lucerna, trifoiul, etc. Iată așadar rostul cultivării plantelor leguminoase ca mijloc de ridicare a rodniciei pămîntului. Prin putrezire, substanțele hrănitoare organice se prefac in săruri solubile (care se topesc ușor in apă) și in această stare le sorb plantele folosindu-le la hrana și creșterea lor.

Folosirea îngrășămintelor este una din verigile cele mai importante din lanțul măsurilor agrotehnice care au drept țintă sporirea recoltelor. Prin folosirea îngrășămintelor, cultivatorii de plante îmbogățesc solul cu substanțele hrănitoare de care au nevoie plantele pentru a da roade îmbelșugate. De aceea îngrășămintele organice, ce se găsesc din belșug in gospodărie ca: gunoiul de grajd, gunoiul de păsări, mranita, cenușa, etc., trebuie folosite cu chibzuință.

Nu toate solurile din țara noastră sint la fel. Ele se deosebesc după: 1) alcătuirea, 2) locul unde s-au format și 3) rodnicia lor. Solurile se impart in: nisipoase, lutoase și argiloase, după cum au mai mult nisip, lut

sau argilă. După felul cum se lucrează și alcătuirea lor, solurile se impart in: ușoare, mijlocii și grele. Solurile nisipoase sint ușoare, cele lutoase sint mijlocii, iar cele argiloase sint grele.

După locul și condițiile in care se formează, solurile se impart in: podzol, care se găsește in regiunile reci și ploioase

de Prof. A. ROMANOVICI colaborator științific al Academiei R.P.R.

ale dealurilor și ale munților. Se formează sub păduri. Are o culoare albicioasă cenușie și este solul cu rodnicia cea mai mică; brun roșcat de pădure care se găsește in regiunea dealurilor din țara noastră, in centrul cîmpiei Munteniei (in jurul orașului București). Se formează tot sub pădure. Acest sol nu are rodnicie prea mare, însă este mai bun ca podzolul; cernoziomurile care se găsesc in Bărăgan, sudul Munteniei, Oltenia, colțul dinspre apus al Banatului, in centrul Ardealului și in stepele din nordul Iașului. Cernoziomurile sint de mai multe feluri: cernoziom foarte negru (sau cernoziom adevărat), cernoziom castaniu, cernoziom ciocolat și cernoziom spălat. Cernoziomurile se formează in stepă, unde nu sint păduri și unde cresc numai plante ierboase. Cernoziomurile sint soluri roditoare. Cernoziomul spălat este considerat la noi in țară ca cel mai roditor sol; brun deschis de stepă (sau sol bălan) se găsește in centrul Dobrogei. El se formează in stepele cu foarte puține ploii și sărace in ierburi. Acest sol dă recolte mari atunci cind se fac culturi irigate. Acolo unde bălțește apa se formează lacoviștele, in aște locuri sărăturite, etc.

După puterea lor de rodire,

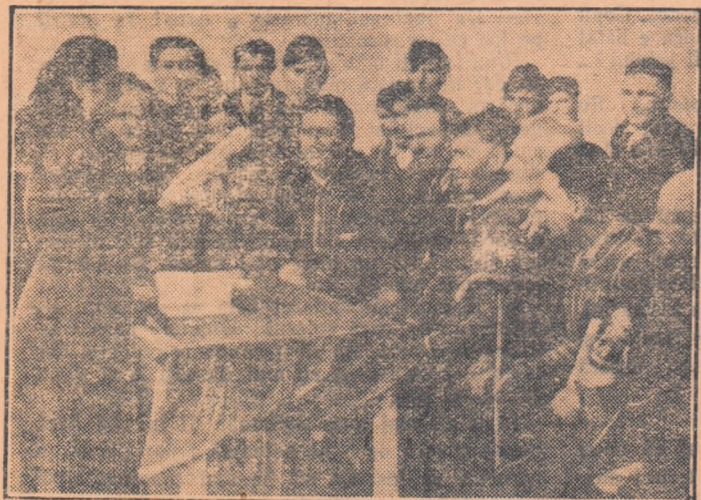
solurile se impart in: sărace, mijlocii și bogate.

Cele mai importante mijloace pentru a mări rodnicia solului sint: îndeplinirea regulilor agrotehnice, îndeplinirea la timp și in bune condiții, a lucrărilor agricole. Facerea arăturilor de toamnă, luarea măsurilor pentru reținerea zăpezii pe cîmpuri in timpul iernii, (prin instalarea pe cîmp a parazăpezilor); primăvara executarea grăpatului in mustul zăpezii (pentru a împiedica pierderea umezelii din sol adunată din topirea zăpezii și ploilor căzute in timpul iernii); executarea cit mai devreme a arăturilor de primăvară și grăparea lor îndată după arătură, iată cîteva din mijloacele prin care solul poate fi pregătit temeinic in vederea însămințării. Fiecare plantă trebuie însămințată atunci cind condițiile sint potrivite și îngăduie începerea acestor lucrări.

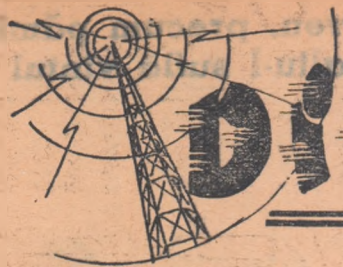
Folosirea îngrășămintelor minerale, bacteriene și mai ales a celor organice ce se găsesc in gospodărie este un mijloc de cea mai mare însemnătate pentru a ridica rodnicia pămîntului.

De asemenea, rînduirea chibzuită a plantelor cultivate, care se îndeplinește prin introducerea asolamentelor in gospodăriile agricole de stat și colective, iar in gospodăriile țărănilor muncitori individuali prin alegerea chibzuită a plantelor bune premergătoare și părăsirea obișcuiului de a cultiva plantele după ele înșile timp de mai mulți ani. Sporirea rodniciei solului se mai poate dobîndi prin: cultivarea plantelor care se potrivec solurilor ce le avem, folosirea mașinilor și uneltelor agricole perfectionate, folosirea semințelor selecționate, distrugerea buruienilor, lupta împotriva bolilor și dăunătorilor plantelor agricole.

Nu mai cultivatorii luminați pot stăpîni și folosi chibzuit rodnicia solului. Cursurile agrotehnice și agrozootehnice sint un mijloc de seamă prin care știința cultivării plantelor și creșterii animalelor este pusă la îndeplinire oricărui om al muncii de la sate, dornic de a învăța, de a se lumina.

Cu cită luare aminte, ascultă cursanții cercului agrotehnic din comuna Peretu (Roșiorii de Vede) cuvîntul tehnicianului agronom Adriana Udrea, care le vorbește despre felul cum pot obține o recoltă bogată de porumb.

DIN TOATĂ LUMEA

Marea însemnătate internațională a prieteniei sovieto-indiene

Astăzi, nimeni nu se mai poate îndoi că dorința cea mai fierbinte a sutelor de milioane de oameni simpli din întreaga lume, este îndreptată spre micșorarea vrăjbei între state, spre continua întărire a prieteniei și a încrederei reciproce între popoare.

de MIHAIL GHELMEGEANU

membri în Comitetul Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R.

O dovadă vie a dorinței de pace a popoarelor s-a vădit și cu prilejul manifestărilor de caldă prietenie cu care popoarele Indiei au întâmpinat delegația guvernamentală sovietică în frunte cu premierul N. A. Bulganin și N. S. Hrușciiov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice și prim-secretar al P.C.U.S.

Poporul indian de 376 milioane locuitori, ocupând un teritoriu cât suprafața tuturor țărilor capitaliste din Europa luate la un loc (aproape 3 milioane km. pătrați), a ieșit victorios în lupta sa de eliberare și la 23 ianuarie 1950 a fost proclamată Republica India, ca stat independent.

Întreaga omenire progresistă a salutat cucerirea independenței naționale de către marele popor indian. Astfel, viața a confirmat pe deplin cuvintele profetice scrise de Lenin încă din 1923, că Rusia, India, China și alte țări care formează marea majoritate a popoarelor lumii sînt atrase cu rapiditate în lupta de eliberare, care va fi încununată de un sfârșit victorios.

Sub ochii noștri se desfășoară marele proces istoric de trezire și de atragere a popoarelor Asiei la o viață politică activă. S-a născut o Asie nouă, o Asie a unor state suverane și independente ale căror popoare își iau din ce în ce mai mult destinele în mâinile lor proprii. Vechea Asie, cetatea colonialismului statelor capitaliste, este pe cale de a dispărea.

„Trăim într-o vreme — spunea N. S. Hrușciiov cu prilejul vizitei în India — cînd în viața multor popoare s-au produs cotituri istorice, cînd sub loviturile puternice ale mișcării de eliberare națională se desfășoară procesul de prăbușire a sistemului colonial”

Entuziasmul sincer și sentimentele de prietenie cu care a fost primită în India delegația sovietică, au însemnat o răsplătă a sprijinului activ pe care Uniunea Sovietică îl acordă popoarelor care au luptat și luptă împotriva robiei coloniale. „Indienii și rușii sînt frați”, iată cuvintele cu care poporul indian și-a exprimat atât de măreț sentimentele de dragoste față de popoarele sovietice. Toate încercările colonialiștilor de a abate popoarele Asiei de

pe calea eliberării lor și pentru a menține mai departe înrobirea unor popoare de către alte popoare, sînt sortite eșecului.

Dorința Uniunii Sovietice este ca India să devină un stat tot atât de mare din punct de vedere economic, cît este de mare prin spiritul, cultura și marea sa morală. Uniunea Sovietică nu urmărește — așa cum țintesc puterile capitaliste — să tragă foloase din slăbiciunea economică a Indiei. Ca și poporul indian, popoarele Uniunii Sovietice sînt ocupate cu munca constructivă și resping războiul.

„Uniunea Sovietică pornește de la faptul că orice agresiune este în contradicție cu conștiința și onoarea popoarelor, duce la distrugerea unor uriașe valori materiale și a lucrului celui mai de preț din lume — a vieților omenești. De aceea, noi respingem cu hotărîre războiul ca mijloc de rezolvare a problemelor internaționale litigioase și sîntem pentru reglementarea pașnică pe calea tratativilor a problemelor nerezolvate” — a spus N. A. Bulganin în parlamentul indian.

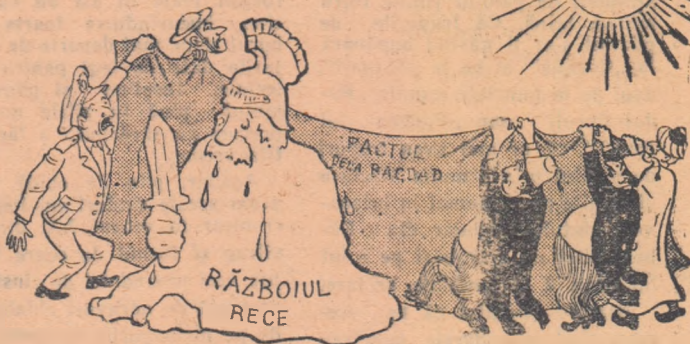
India, de la proclamarea independenței sale ca stat suveran, a apărut ca o forță iubitoare de pace în relațiile dintre state. În problema apărării păcii și a securității, guvernul Indiei pășește în primele rînduri, urmărind să lărgescă zona de pace în Asia și în întreaga lume pe baza respectării suveranității, pe neagresiune, neamestecul reciproc în treburile interne, pe principiul egalității în drepturi și avantajului reciproc.

India a contribuit alături de China Populară și Uniunea Sovietică la stingerea celor două focare de război din Coreea și Vietnam, a condamnat războiul ca mijloc de rezolvare a conflictelor internaționale, s-a pronunțat pentru interzicerea armelor atomice și luptă pentru restabilirea drepturilor legale ale R. P. Chineze la Organizația Națiunilor Unite și pentru respectarea drepturilor străvechi ale poporului chinez asupra Taivanului.

Colaborarea și prietenia sovieto-indiană are o deosebit de mare importanță și prin aceea că, deși cele două state au orînduiri sociale diferite, ele coexistă în relațiuni de strînsă colaborare și de înfrățită prietenie.

Prietenia sovieto-indiană care se consolidează pe zi ce trece prin cunoașterea și înțelegerea reciprocă a celor două mari popoare, sovietic și indian, are o mare însemnătate în lupta pentru dezvoltarea relațiilor prietenești între state și pentru lichidarea încredării internaționale.

Perdeaua

SUSTINATORII „RĂZBOIULUI RECE” : — Acoperiți-l bine, că se topește !

(Desen de C. FLORIAN)

De la o săptămînă la alta

Vizita prietenească a conducătorilor sovietici în Birmania

Între 1-7 decembrie delegația sovietică, în frunte cu N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., și N. S. Hrușciiov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a făcut o vizită prietenească în Uniunea Birmană.

Întîlnirea conducătorilor sovietici cu conducătorii guvernului Birmaniei și cu poporul birman s-a transformat într-o manifestare grăitoare a prieteniei dintre cele două popoare. Ca unor rude dragi, oaspeților li s-a făcut o primire calduroasă.

Vizita conducătorilor poporului sovietic în Birmania va întări și mai mult legăturile de prietenie și colaborare dintre popoarele sovietic și birman. Declarația comună sovieto-birmană înfățișează năzuința celor două state de a dezvoltă și întări legăturile dintre ele în interesul păcii și colaborării rodnice între popoare.

Vizita prietenească a lui N. A. Bulganin și N. S. Hrușciiov în Birmania va rămîne mereu vie în inima poporului birman

Discutarea problemei admiterii de noi membri în O. N. U.

Comitetul Politic special al Adunării Generale a O.N.U. discută de cîteva zile problema admiterii de noi membri. Cea mai mare parte a reprezentanților țărilor care au luat cuvîntul s-au pronunțat în sprijinul propunerii delegației canadiene de a fi admise toate cele 18 state care au înaintat cereri. Printre țările care au înaintat cereri se numără și țara noastră.

S-au ivit totuși și în această problemă o seamă de greutăți. La început piedicile erau puse direct de S.U.A., care se împotriveau primirii R. P. Mongole. Simțindu-se izolate în acțiunea lor, S.U.A. au renunțat la această poziție. A intervenit însă pe neașteptate o altă piedică. De astă dată din partea delegatului ciancașist, care a declarat că va vota împotriva admiterii R. P. Mongole.

Nu trebuie să ai prea multă iscusință ca să-ți dai seama că S.U.A. continuă, de astă dată cu ajutorul clicii ciancașiste, să se țină de vechiul lor plan de neadmitere în O.N.U. a R. P. Mongole.

Întrebarea se pune: vor căuta oare S.U.A. să se compromită în fața omenirii folosindu-se și pe mai departe de delegatul ciancașist? Popoarele așteaptă o rezolvare dreaptă a primirii ca noi membri a tuturor țărilor care au făcut cereri în acest sens.

Franța în fața alegerilor

Frământările politice din Franța au dus pînă la urmă la fixarea alegerilor parlamentare înainte de vreme. Alegerile vor avea loc la 2 ianuarie 1956.

Felul cum guvernul condus de Faure a ajuns să-și pună în practică planul de ținare a alegerilor cu 6 luni înainte de vreme a făcut să se vadă limpede nesiguranta politicii cercurilor reacționare care cîrmuiesc Franța. Măsura luată de șeful guvernului de a dizolva Adunarea Națională franceză a adîncit neînțelegerile din sinul coaliției guvernamentale, infuriind peste măsură pe politicienii de dreapta care se tem de cuvîntul maselor populare.

De unde vine teama și neliniștea cercurilor politice franceze de dreapta? Ele știu prea bine că politica lor guvernamentală din ultimii ani a fost îndreptată împotriva intereselor poporului francez. Ele știu totodată că în rîndul maselor muncitoare crește tot mai mult influența forțelor democratice care, în frunte cu Partidul Comunist Francez, luptă necontenit pentru o politică de pace și pentru revindicarea drepturilor maselor muncitoare. Iată de ce, acum, în preajma alegerilor din Franța, în cercurile politice reacționare crește considerabil teama și neliniștea.

Unindu-se, forțele democratice din Franța pot în actualile condiții politice din această țară, să întoarcă prevederile legii din 1951 — lege electorală profund reacționară — împotriva celor care au ticluit-o. Partidul Comunist Francez cheamă partidul socialist și pe toți republicanii dornici să ducă o politică corespunzătoare voinței poporului, să-și unească forțele în alegeri.

În Franța cresc mereu cerințele de a se înfăptui unitatea de acțiune a forțelor democratice. În multe departamente socialistii și unii republicani s-au pronunțat pentru unitate de acțiune cu comunistii în alegeri. Iată deci de unde neliniștea și furia cercurilor politice reacționare franceze. Ele vād în ideea unității de acțiune a partidelor și grupărilor politice de stînga, o forță cu care nu se pot măsura.

UNIUNEA BIRMANĂ

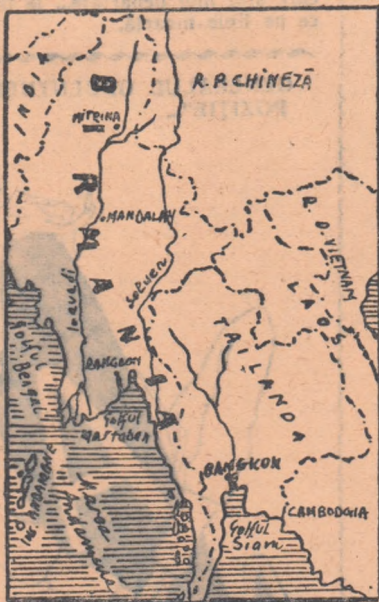
O călătorie neobișnuită. Nici cu trenul, nici cu căruța, ci cu ochii minții vom străbate melegurile Birmaniei. Să ne pregătăm deci de drum. Vom avea de cutreierat aici o suprafață de 677 mii km. pătrați. Trebuie să înfruntăm urcușul munților, ploile rezezi și arșița soarelui. Aci, în sudul Asiei, în peninsula indochineză, unde se află Uniunea Birmană, vremea se deosebește cu mult de cea din țara noastră.

Să pornim. Ici-colo apar sate scaldate în verdeață. Pe marginea ulicioarelor se înșiră căsuțe făcute din frunze de palmier sau din bambus. Mai departe se zăresc orașe populate, cu temple mărețe. Iată și Rangoon, capitala țării. La marginea orașului se înalță vestita „Pagodă a păcii”, construită în anul 1952.

Ce ne vād ochii? Oamenii învestimînțați în fuste lungi, purtînd pe cap basmale, legate cochet. Da, așa se poartă birmanii. Alături de ei trăiesc chinezi, indieni și alte popoare. Populația țării numără laolaltă 20 milioane locuitori.

Birmania este o țară bogată și frumoasă. Aci s-au cîmbărit însă colonialiștii englezi, cu 70 de ani în urmă. Pașnicul popor birman, îndura o cumplită împilare. Dar în 1948, minia și revolta po-

porului au măturat stăpînirea engleză. Birmania a devenit o țară independentă. Oamenii au început să-și refacă țara. Nu au încă fabrici mari și uzine, dar le vor clă-

di. Din măruntăiele pămîntului se scot multe tone de petrol și metale neferoase care vor folosi binelui poporului.

În această țară, dintr-o sută de locuitori, 70 se ocupă cu agricultura. Orezul este cultura și avuția de căpetenie a țăranilor. Nu degeaba Birmania a fost numită „ceașca de orez a Asiei”.

Cea mai mare întindere de pămînt se mai află încă în mîinile moșierilor. Dar poporul birman, sprijinit de cîrmuitorii săi luptă din răspuleri pentru înfăptuirea reformei agrare.

Călătorind mai departe întîlnim cel mai mare fluviu al Birmaniei, Irravadi, cu apele lui galbui. Îmbătrinit, își poartă domol povara apelor de-a lungul cîmpurilor mănoase spre sud. În apropiere se află orașul Mandalay, vechi reședință a Birmaniei. Mănos pămînt are Birmania! Pe întinsul său lucrează un popor prietenos și dornic să trăiască în pace și colaborare cu toate popoarele lumii. Glasul său s-a făcut auzit de nenumărate ori și răsună tot mai puternic pentru apărarea păcii în Asia și în lumea întreagă. Poporul birman a refuzat să fie părtașul unei alianțe militare îndreptată împotriva altor popoare, împotriva propriilor sale cuceriri, așa cum îl sileau cercurile imperialiste din S.U.A. El și-a găsit prietenul de nădejde în țările lagărului socialist.

Uniunea Sovietică și China Populară i-au întins poporului birman o mînă prietenească. Acest lucru nu e pe placul capitaliștilor de peste hotare. Dar cu voia sau fără voia lor, poporul destoinic al Birmaniei independente pășește spre o viață nouă.

G. FLEANCU

CRONICUL LUI PEPELEA (I)

Așadar fost-au — și mai este în Băbeni-Olteț, min-dră așezare omenească de prin părțile Craiovei — un om hapsin din fire, pre numele de familie Băbeanu, pre cel primit la botez Mihai, iară pre cel primit de la popor pentru averea strinsă întru fără de legi și alte fapte, chiabur.

Și după spusele cinstitelor fețe de prin cele așezări craiovene, astă făptură omenească carele prin viclenie și înșelăciune asupra sărăcimii și-a strins multe acareturi, ar avea și acum întinderi de pământ înțute întru adincă taină. Că trupurile de pământ s-ar fi găsit bunăoară la „Codăuși” și pe la „Stupari”, apoi pe la punctele numite „Podul Cernii” sau „Fintina lui Neață”, că ar mai avea trupuri de pământ prin comuna Măciuca și în alte părți, numai în hrisoavele sfatului popular din Băbeni-Olteț nu s-ar găsi pe rolul lui decit 2 și jumătate hectare.

Așa s-a-ntimplat că pe vremea cind calendarele numărău al o mie nouă sute cinci zeci și cincilea an al erei noastre, cind secerile cintau bucuria strinsului de grâu, dregători de la Bălcești s-au arătat în sat cu imputerniciri să facă dreptate, precum legile poporului au statornicit în anii noștri cei buni. Și cei dregători în frunte cu unul pre nume Gheorghe Florescu, au început dară să împărțească dreptate. Așteptat-au ei oamenii cu mare încredere rostuirea dreptă-

ții, dar mare le fu mirarea aflind că dreptate nu s-a făcut, că spada lui Gheorghe Florescu udată de chiabur cu zeamă de prune, căreia după cum bine-i cunoscut i se mai zice țuică, a nimerit alătura. Și așa a fost el chiaburul uns ca mișcoș, întru marea mulțămire a președintelui de sfat din Băbeni-Olteț, Țigănele Traian, a secretarului sfatului, precum și a altora oblađuitori.

Și precum în taină și-a fînut chiaburul averile sale cistigate cu înșelăciune, tot în taină s-au rostuit toate în ast an cu pricina, bucurindu-se foarte chiaburul și pe mai departe de drepturile date de legi pentru mișlocime, înșelind și păgubind statul pină în zilele noastre, precum cu sărăcimea a făcut a-fita vreme.

Așadar, plin de obidă, scris-am aceste rânduri eu, Pepelea, cronicar în veacul XX, dind în vileag și făcind de ocara lumii pre acei nevrednici de cinst, ocrotitori de năravuri chiaburești de pe meleagurile Craiovei.

PEPELEA
Pentru conformitate,
C. MUNTEANU

Epigrame

Venind de la Moinești...
pe trei cărări, Gheorghe Rățu, gestionarul librăriei din comuna Dărmănești, a pierdut caietele librăriei.

Nu sint caiete-n librărie
Că le-a pierdut Rățu, se știe.
De-aceea zice astăzi satul:
— Mai bine își pierdea... păcatul.

★
Inginerul Basarabescu Gheorghe, zootehnistul șef al raionului Filimon Sirbu, regiunea Galați, conduce munca pe teren prin telefon:

Este inginer zootehnist,
Dar s-a dus în zece sate zvonul
Că de cînd „conduce” el raionul
S-a calificat... telefonist.

STELIAN FILIP

Unu-l greu, precum pămîntul,
Iar pe altu-l suflă vîntul

— Bre, vecine, nici nu te vezi!
— La tine nu se vede porcul!

(Desen de NIC)

SATIRA și TIMOR

Tot pe vale, tot pe deal,
Vai de tine cu-așa cal...

— Aolen, întirziem și tocmai azi
trebuie să vorbesc la cîminul cultural
despre întreținerea animalelor.

(Desen de NIC)

Un urs
Și o sprintară veveriță,
Erau vecini de casă-n poieniță
Și se-ajutau
Cu sfaturi între ei,
Așa cum fac vecinii
De-obicei.

Venise toamna.
Din adîncuri sure
O veste se-abătu
Peste pădure:
In farna asta,

Cît mai mulți să ia
Se cade.
Cît despre mine
Sint un urs umblat,

Pentru gospodari
Se ține-o școală
Unce
Mici și mari,
Prin șlove
Și prin vorbe
Înțelepte,
Pot învăța
Cum munca să-și îndrepte
Așa ca-n-casa ori și cui să fle
Nur,ai belșug
Și mare bucurie

Sprintăra veveriță
S-a gîndit
Și ursului
Cu grabă
I-a grăit:
— E-un lucru bun, vecine
Fîlindcă-n viață
Cîte ceva
Mereu se tot învață,
Iar ce înveți temeinic,
Intr-o zi,
Cînd nu te-aștepți
Atunci țî-o folos.
Ursul tăcea.
Apoi,
Cu glasul gros,
A mormăit pe nas.
Morocănos:
— Vecino-nvățătura-i
Pom cu roade
Din care

De cînd mă știu
De toate-am învățat;
Azi,
Ce mai calea-valea,
Sint departe
Și nu mai am ce învăța
Din carte.

— Vecine, ce-mi tot ții acum

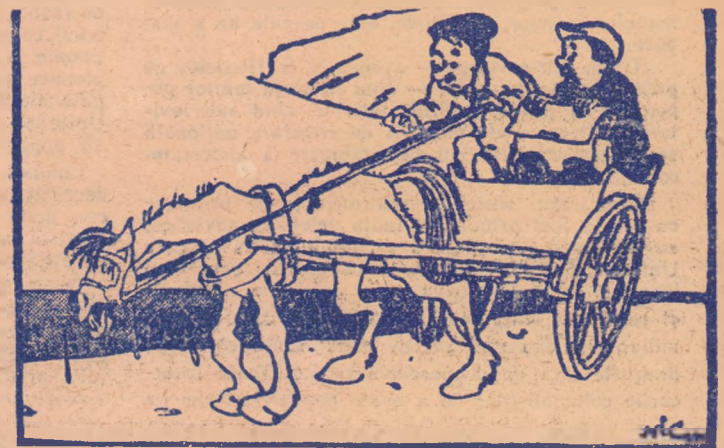
Discursuri l
Răspunde-mi dacă vîi ori
na

La cursuri.
— Ba nu vecină,
Eu mă hodinesc.
Să pot în primăvară
Să muncesc.

In primăvară
Urs și veveriță
Muncau din zori
Cu sîrg
In poieniță:
Martin
Precum din moși
A apucat,
Iar veverița
Cum a învățat
Pe timpul lernii
Cînd a fost la școală.
Ce-a fost apoi
Vă jur
Nu-i vorbă goală,
Că ursul
Stă și-acum năuc
Și spune:
— Eu sint convins
Că-i vorba de-o minune
Căci nu pricep
Cum veverița-n fine
Putu să stringă
Mult mai mult ca mine,
Cînd eu,
Pe coada mea,
Vă spun cinstit,
Am bătături
In labe
Și-s trudit!

★
Ca ursul
Mulți in piele nu-și încap
Și foarte greu
Le poți băga in cap
Că ori cit ar munci
Și-ar da din coate,
Belșugul casei
Și din cărți se scoate.

ION RUȘ

NĂRAVURI

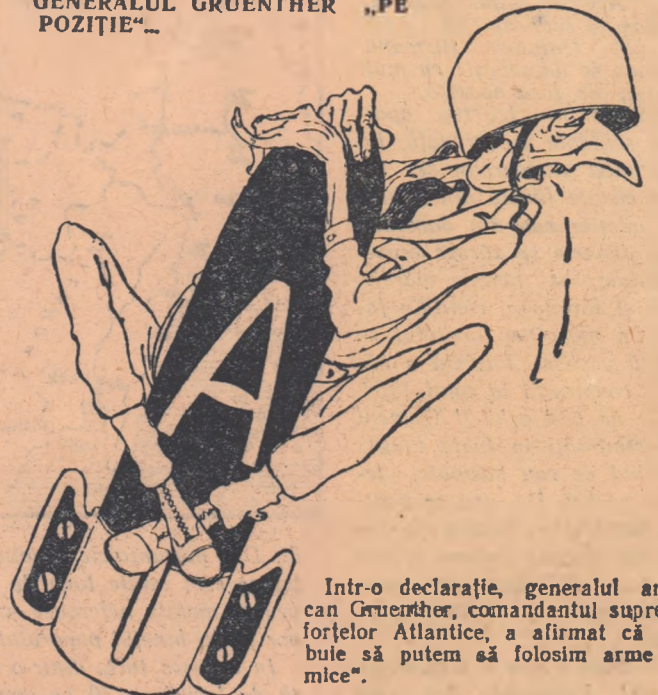
Cornel Ionescu, tehnicianul constructor al secției agricole a sfatului popular raional Mediaș, are o slăbiciune: calea ferată.

Datorită acestei metehne el nu se deplasează decit în comunele care sint înșirate de-a lungul drumului de fier. Pe cele care sint mai depărtate... le trece pe linie moartă.

Ca să îndrume și comuna mai îndepărtată de calea ferată, noi îl recomandăm și alte mijloace de locomotie: căruța, sau — dacă e cazul — picioarele.

Dacă nici in acest fel nu și-o vindeca „slăbiciunea”, atunci nu rămîne altceva de făcut, decit să fle manevrat fără întirziere spre depou pentru reparații generale.

GENERALUL GRUENTHER „PE POZIȚIE”...

Intr-o declarație, generalul american Gruenther, comandantul suprem al forțelor Atlantice, a afirmat că „trebuie să putem să folosim arme atomice”.

(Desen de V. VASILIU)